

Název pohádky: **O princezně Janince a odvážném Kubovi**

Autor: Danuše Karasová

Loutky obsazení: kašpárek, maminka, syn – Kuba, tatínek, víla Lesnička, princezna Janinka, Čaroděj, koník Bělák, drak

Jako autor scénáře souhlasím s úpravou, zfilmováním, zveřejněním a s jeho dalším bezplatným využitím vyhlášovatelem a bezplatným nekomerčním využitím veřejností.

1. Obraz - před chaloupkou u lesa

Scéna **Interbubak č. 1**, *Kašpárek vychází na scénu, uklání se.*

Kašpárek: Dobrý den, děti. Přinesl jsem vám pohádku o Kubovi a Janince. Máte Kubu tady ve školce? Ano? Tak poslouchejte, jestli to náhodou nebude pohádka zrovna o něm.

Před chaloupkou stojí maminka a dívá se směrem k lesu, jako by někoho vyhlížela. Z lesa vychází Kuba. Jde pomalu, zamyšleně.

Maminka: Copak je to s tebou Kubo, chodíš sem a tam, jako bys něco poztrácel. Není ti **ustaraně** snad něco?

Kuba: Ale mami, to se ti jen něco zdá.
zamyšleně

Maminka: No, jen aby, snad nebudeš nakonec nemocný? Víš, že pokud tě něco bolí, mám **ustaraně** všelijaké koření.

Kuba: Na mou bolest však ještě žádné koření nevyrostlo.
smutně

Maminka: Já to věděla! Přece tě něco trápí! Pověz mi, co to je, snad ti mohu pomoci.
lomí rukama

Kuba: Stýská se mi, maminko.

povzdech

Maminka: A po čem se ti, Kubíčku, stýská?

překvapeně

Kuba: Chtěl bych se, maminko, podívat do světa. Vždyť jsem nebyl dál, než s tatínkem **prosebně** ve vsi za lesem.

Maminka: Ale Kubo, co tě vede? Vždyť ani nevíš, jak to ve světě chodí? Ještě bys někde **ustaraně** zabloudil a kdo ví, jak by se ti vedlo. Já bych si pak musela oči vyplakat, kdyby ses mi nevrátil.

Kuba: Ale maminko, vždyť já se vrátím, jen se porozhlédnu, jen co najdu ..

prosebně

Maminka: Co chceš, Kubo Kubovatej, hledat? Copak ti něco schází?

udiveně

Kuba: Nevěsta. Určitě tam někde čeká, krásná a líbezná. Taková, jak se o ní vypráví

zasněně v pohádkách. Už se mi o ní i zdálo. Byla krásná, kývala na mne svou bílou
ručkou. Z očí jí však padaly slzy těžké jako perly. Tu chci jít hledat.

Maminka: Co to povídáš, synku. Ty máš určitě horečku!

udiveně

Kuba: Kdepak, maminko. Usnul jsem v lese a ta krásná dívka ke mně přišla.

zasněně

Maminka: Božíčku, vždyť to byl jenom sen.

hlasitě

Přichází tatínek a diví se, co se to tu děje.

Maminka: Jen si, tatínku, představ, co si Kuba vymyslel. Chce se vydat do světa, prý že
nešťastně ještě nebyl dál, než ve vsi. A co víc, chce si děvče, nevěstu hledat, prý ji viděl ve
svém snu.

Tatínek: A nemyslíš, maminko, že už je dost starý, aby se poohlédl po světě a třeba si i
pokojně nevěstu si přivedl? Běž, maminko, a přichystej něco na cestu.

Loučí se a Kuba odchází.

2. Obraz – paseka s cestičkou, v dálce hrad

Scéna Interbubak č. 3

Paseka, zleva přichází Kuba a zvědavě se rozhlíží.

Kuba: Ach, už jdu celý den nejrady bych ulehl tady do mechu a chvíli si zdřím, **rozhlíží se**
tady je pěkné místo.

Sundává si ranec a ukládá se do mechu.

Lesnička: Au, dávej přece pozor! Vždyť mě rozmačkáš!

bolestivě

Kuba: Co, co to je? Kdo to tady mluví?

polekaně

Lesnička: To jsem já, víla Lesnička. Já tady bydlím. Mám postýlku přímo tady v mechu. Co
bázlivě tady děláš? Proč chceš spát v mé mechové postýlce?

Kuba: Já jsem Kuba z chaloupky za lesem a jdu do světa. Nebyl jsem ještě nikdy dál než
vysvětluje s tátou ve vsi.

tajuplně Zdálo se mi o krásné dívce, která na mě volala. Byla krásná, ale smutná.

Plakala a z očí jí padaly slzy těžké jako perly. Chtěl bych jí pomoci.

Lesnička: Ó, o té já dobře vím. To byla určitě princezna Janinka. Je to dcera našeho pana
smutně krále. Znala jsem ji jako malou holčičku. Vždycky mi natrhala kytičku jahod,
když za mnou přišla. Zlý čaroděj ji unesl, když se král nevzdal, a vězní ji daleko
v horách, kam ani ptáci nedoletí, ani srnka se nezaběhne, kde potůček ani řeka
neteče, kde travička se nezazelená. Tam ji ukryl. Jen odvážný člověk ji může
vysvobodit.

Kuba: Já ji vysvobodím a přivedu zpět.

odhodlaně

Lesnička: Dobře si to rozmysli, cesta bude nebezpečná.

varovně

Kuba: Přece to zkusím.

opatrně

Lesnička: Jsi odvážný a dobrý člověk, Kubo. Věřím ti.

mírně

Kuba: Jestli víš, kudy se mám vydat, ukaž mi cestu.

prosebně

Lesnička: Pojď za mnou. Tady máš meč, vyseká ti cestu z houští, sám vodu rozdělí i skálu otevře. A ještě jednoho pomocníka ti na cestu dám – koníka Běláka. Povede tě tam, kde zlý čaroděj princeznu schovává. Umí létat i bez křídel a zdolá všechny překážky. Mluví lidskou řečí, poslechni ho ve všem a dobře se ti povede. Ať tě štěstí provází!

Kuba: Ještě jsem neslyšel o koníkovi, který umí mluvit. Děkuji ti, Lesničko!

překvapeně

Koník přiskáče a pobíhá po pasece. Kuba vsedá na koně a odjíždí.

3. Obraz – pusté skály, drakova sluj

Scéna **Interbubak č. 4**

Pusté skály, z výšky se snáší Kuba na Bělákovi a drží v ruce meč.

Koníček: Jsme na místě, Kubo.

Kuba: Ach, to je ale strašidelné místo! Kde ukrývá čaroděj princeznu?

bázně, opatrně

Koníček: Seskoč, obejdi skálu a udeř na ni mečem.

polohlasem

Sestupuje s koně a poodejde. Udeří na skálu, skála puká.

Janinka: Ach, statečný zachránce, jak dlouho jsem již neviděla slunce!

radostně

Koníček: Jen si pospěšte, nemáme mnoho času. Vsedněte na mne, rychle!

chvatně

Čaroděj: Kdo se to opovážil vstoupit sem na mou zem?

zhurta

Kuba: To jsem já a čekám tu na tebe.

odvážně

Čaroděj: Jsi opovážlivý, svého činu budeš litovat.

výhružně

Vznese se nahoru a zpět se vrátí v podobě draka.

Kuba: Lesničko, teď potřebuji pomoc, meč tvůj nás snad zachrání.

Šeptem

Vyskakuje na koně.

Čaroděj: Má moc je silnější, lidský červe!

výhružně

Čaroděj se vznese a Bělák s Kubou také. Ve vzduchu se srazí a drak padá na zem, koník na něho.

Čaroděj: Óóóó, ten meč....

překvapeně

Kuba: Tisiceré díky můj koníčku, díky Lesničko a meči!

radostně

Janinka: Díky Kubo, zachránil jsi mě. Jsi statečný a dobrý člověk.

vesele

Kuba: Tak koníčku, a teď rychle domů!

zvolání

Usedají na koníka a odjíždějí ze scény. Na scénu přichází kašpárek.

Kašpárek: Tak a pohádka skončila. Ptáte se, jak to bylo dál? No ano. Kuba s Janinkou jeli na koníčkoví přes les, kde bydlí Lesnička. Kuba poděkoval, vrátil meč a koníčka a s Janinkou se vydali do chaloupky. To bylo radosti, když se otevřely dveře a v nich stál Kuba živý a zdravý i s princeznou. No, co vám budu povídat! Zprávy se šíří rychle a tak než se nadáli, stál před chaloupkou královský kočár i s panem králem. To teprve bylo vítání a radosti. A jak to v pohádkách bývá, byla svatba a jestli neumřeli, žijí spokojeně až dodnes.